

paa hele det offentlige Liv, eller kun derpaa, at Kvinden ikke maa fremtræde i Menighedens Forsamling, ikke maa prædike der, saa kan vi vel nok blive enige om, at hvor et godt Ord skal siges, hvor der trænges til det, er det bedre, at en Kvinde siger det, end at det slet ikke bliver sagt, og at naar det bliver godt sagt af hende, er det bedre, end om det bliver daarlig sagt af en Mand. Vi finder endvidere hos Paulus det

- 3 bekjendte Ord, at Manden er Kvindens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved. Det hører til dem, som jeg ikke kan klare, jeg har hidtil ikke hørt nogen Forklaring deraf, som jeg forstod. Men naar Paulus saa i 1. Kor. 11. benytter det til at minde om, at det ikke gaar an, at Kvinden beder eller profeterer, som han kalder det, med ubedækket Hoved, at hun klipper sit Haar eller gaar uden Slør, saa siger jeg, at alle slige Regler hører som Smagssager saa aabenbart en bestemt Tid til, at vi ikke nu kunde falde paa at gjøre en guddommelig Lov deraf. Nej, Paulus skriver ogsaa selv med det samme: dersom nogen har Lyst til at trættes derom, saa har vi ikke saadan Skik og Guds Menigheder heller ikke. Det er altsaa blot Skik og Brug, der her tales om. Men der er et andet Sted hos Paulus, som aabenbart har mere Vægt, og det er det, som man bestandig beraaber sig paa i vore Dage for at modsætte sig Kvindens Ligestilling med Manden i Ægteskabet, det bekjendte Sted i Epheserbrevet, hvor Apostlen sammenligner Mandens og Hustruens Stilling til hinanden med Vorherres og Menighedens indbyrdes Forhold og siger: »I Mænd, elsker eders Hustruer, ligesom Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den«, og dernæst: »I Kvinder, vær eders egne Mænd underdanige som Herren; ligesom Menigheden er Kristus underdanig, saaledes skal og Kvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting«. Paulus kalder ved samme Lejlighed denne Sammenligning mellem et jordisk Ægteskab og Vorherres og hans Menigheds indbyrdes Forhold for en stor Hemmelighed, og saa har vi vel ogsaa Lov til at sige, at vi ikke kan forklare den. Men vi kan godt føle, at en Kvinde kan ikke se saadan op til eller bøje sig saa dybt for sin syndige Mand, som vi Kristne bøjer os for Vorherre, og, at hvis dette Ord derfor er et Udtryk for det rette Forhold i Ægteskabet, saa maa vi tænke os Menigheden ganske anderledes ligestillet med Vor-
- 4